

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

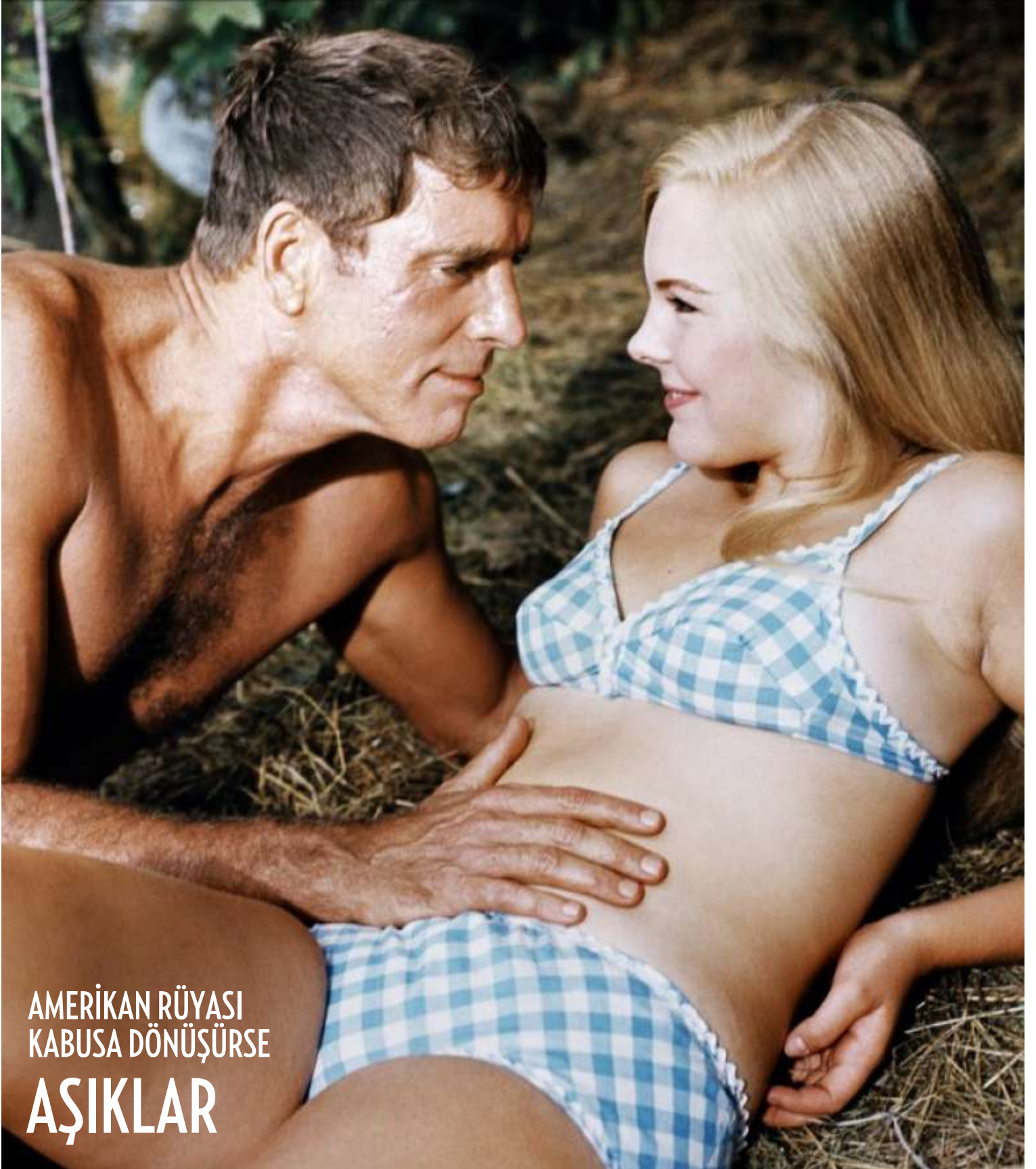
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMERİKAN RÜYASI
KABUSA DÖNÜŞÜRSE
AŞIKLAR

KOMEDİ VE MACERA DOLU
MUHTEŞEM BİR
EVLİLİK İÇİN

REZERVASYONUNUZU YAPIN...

Şimdi

'de!

tigloni

OLIVER STONE: BİR AMERİKAN VAKANÜVİSİ

HERKES MERSİN'E GİDERKEN HEP TERSİNE GİTMEYİ TERCİH ETMİŞ OLIVER STONE, KARIYERİNİN İLK DEVAM filmini çekti. Hem de 64 yaşında! Bu hafta izleyeceğimiz "Borsa: Para Asla Uyumaz" (Wall Street: Money Never Sleeps) bu açıdan ilginç. Eski defterleri karıştırmaya başlayıp, Hollywood'un yeni akımı olan bit pazarına rahmet yağdırma fikrini parlak bulmuş olsa gerek.

Nereden nereye... Bir zamanlar Oliver Stone, 70'lerin 'yeni Hollywood' akımının bir üyesiydi. Buna karşın Brian De Palma ya da Martin Scorsese gibi çağdaşlarının aksine, esas zirvesini 80 ortalarından 90'ların başına süren dönemde görmüştü. Tartışmalar koparan bir sinemacıydı. Şimdi, o zirvenin çok uzağında ve aynı De Palma gibi, çektiği filmler iş yapmıyor. Kendi ufak kitlesi dışında ilgi de uyandırmıyor.

Oysa kelimenin tam anlamıyla bir Amerikan vakanüvisidir Stone. Yaşadığı çağı yakından takip eder ve sübjektif bakış açısıyla edebi bir tarih yazımına soyunur. Vietnam'ı bizzat asker olarak deneyimlemesinin ardından, 80'lerin günah çıkarma yıllarında en çok dikkat çeken Vietnam Savaşı filmlerini yaratmıştır. "Müfreze"yle (Platoon) yenileceğini bile bile savaşa katılan bir milleti resmeder. "Doğum Günü Dört Temmuz"la (Born On The Fourth Of July) tarihinde ilk kez yenik duruma düşen aynı milletin öfke ve küskünlüğünün belgesini yaratır.

Bu hafta devamını izleyeceğimiz "Borsa" (Wall Street) ile Ronald Reagan dönemi Amerikasının ölçsüz refahının ve olumsuz sonuçları henüz ortaya çıkmamış vahşi kapitalizminin ruhunu didikler. Altın çağının en iyi filmi sayılabilecek "Kapanmayan Dosya" (JFK) ile liberallerin, Amerika'nın bugünkü vahametinden sorumlu tuttuğu başkanlar serisine başlar. Ona göre John F. Kennedy'nin öldürülmesi, sonun başlangıcı olmuştur ABD için. Ardından Richard Nixon'ın hatalı politikalarını "Nixon" ile yerer. Tabuta çakılan son çivi George W. Bush'tan gelmiştir Stone'a göre. Neredeyse bir kara komedi üslubuyla çektiği "Bush" (W.) ile ABD'nin içine düştüğü 10 yıllık krizin perde arkasını arar.

"Büyük İskender"deki (Alexander) başarısızlığı onu artık daha hızlı refleks göstermeye itmiş sayılabilir. Örneğin "Bush", başkanın görev süresinin bittiği yıl ivedilikle gösterime sokulur. Bir biyografi için aceleyle gelmiştir besbelli. "Dünya Ticaret Merkezi" (World Trade Center) İkiz Kuleler'e yapılan saldırıyı, enkaz altında kalan iki polisin gözünden anlatmaya çalışır. 11 Eylül sonrasında gelen bu filmlerinde her ne kadar eleştirel tutumunu sergilese de 'Pax Americana'ya olan sarsılmaz güvenini sergilemeyi ihmal etmez yönetmen.

Bu haftanın hit filmi "Borsa: Para Asla Uyumaz" küresel ekonomik krizin nedenlerini ve sonuçlarını deşmeye çalışıyor. 23 yıl önceki filmin kötü adamı Gordon Gekko, bu filmde bir anti kahramana dönüşüyor. Stone, parlak çağının filmlerinden birinin devamıyla yeniden yükselişe geçecek mi, daha önemlisi, zamanın ruhunu yeniden yakalayabilecek mi hep birlikte göreceğiz...[1](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, EBRU ÇELİKİTÜÇ, ALİ ULVİ UYANIK, AYCAN ÇEVİK, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Borsa: Para Asla Uyumaz, Annemi Öldürdüm, Kardeşimden Sonra, Üç Harfliler: Marid.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

16 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Sinematek'i canlandırma girişimini ve sonrasında gelişen gülünç bürokratik süreci eğlenceli üslubuyla anlatıyor.

18 ÖLÜM KARARI

Çocuğa faydadan çok zarar veren, canavar anneler ve basiretsiz babaların başını çektiği berbat aileleri anlatan en iyi 11 film.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Amerikan rüyasına tersinden, alegorik bir bakış:
Aşıklar (The Swimmer).

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Zorlu Takip, Kaçaklar, Kıyamet Melekleri,
Pers Prensi: Zamanın Kumları, Örnek Aile.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı:
Due Date, Şeytanı Gördüm, İnsanlar Yaşadıkça,
Onat Kutlar, Michael Caine.

BORSA: PARA ASLA UYUMAZ

ORİJİNAL ADI Wall Street:

Money Never Sleeps

YÖNETMEN Oliver Stone

OYUNCULAR Michael Douglas,

Shia LaBeouf, Josh Brolin,

Carey Mulligan, Eli Wallach,

Susan Sarandon, Frank Langella

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 133 dk.

1980'lerde ortalığı
cehenneme çeviren
Gekko'nun 21. yüzyıl
koşullarında sudan
çıkış balık mı olacağı
yoksa engin deneyimi
ile manipülasyona
devam mı edeceği
merak konusu oluyor.

GORDON GEKKO'NUN DÖNÜŞÜ MUHTEŞEM Mİ OLACAKTI, YOKSA GÖZÜMÜZDE FAZLA mı büyümüşük bu efsane 'kötü adam'ı? Bu sorunun yanıtını almak üzere koltuğa kurulduğumuzda, sadece Gekko hakkında değil, Stone hakkında da sorular vardı kafamızda, özellikle de yönetmenin son dönem filmleri ışığında. Zira 'yaşlandığını' kanıtlayan bir performans görüyorduk Stone'da bir süredir. Ama konu "Borsa"nın (Wall Street) devamı olunca, işler biraz farklı yürür, taşlar yerine oturur diye düşünüyorduk. Öyle oldu mu peki? "Pek değil" desek...

20 yılı aşkın bir süre sonra gelen bu devam filminde Gordon Gekko'nun hapisten çıkışını, 'deneyimleri'ni kitaplaştırmasını, kendisini reddeden kızıyla birlikte yaşayan genç broker aracılığıyla evladına ulaşma isteğini ve 'Gekkoesk' planını uygulamaya geçirmesini izliyoruz. Bir yandan 'düşmüş' Gekko'nun yeniden tırmanışa geçmesini takip ederken, bir yandan da damat adayı 'idealist' Jake'in finans sektörünü batağa sürükleyenleri ifşa etme çabasını görüyoruz hikayede. 1987 yapımı orijinal filmdeki Charlie Sheen'in canlandığı Bud Fox karakterinin izdüşümü gibi duran Jake, bugünün idealizm anlayışına uygun biçimde 'çevreci' bir anlayışı öne çıkarıyor, 'temiz enerji' için çabalayıp duruyor. Kişisel bir intikam meselesini de eylem planı içine sokan bu genç adam, Bud Fox'un ilk filmdeki motivasyonuna benzer bir güdüyle adımlarını atıyor, sonuçlarını tam da kestiremeden...

Oliver Stone, "Borsa: Para Asla Uyumaz" da finans sektörünün iki yıl önceki 'çöküş'ünden beslenerek kuruyor yapıyı. Dünyayı adım adım dibe doğru çeken, etkileri hâlâ hissedilen bu krizin 'yaratıcıları' üzerine bir 'komplo teorisi' de üretiyor bir yandan. Stone'un tarzına çok uygun bir yaklaşım var burada da anlayacağınız. Ancak tek derdinin bu olmadığını, geçmişten gelen bir 'hayalet'in bugünün dünyasında nasıl bir yol haritasıyla hareket edeceğini de hikayesine yedirmeye çalışıyor. Ve izleyici için 'çekici'

olabilecek yan da bu gibi görünüyor. 1980'lerde ortalığı cehenneme çeviren Gordon Gekko'nun 21. yüzyıl koşullarında 'sudan çıkmış balık' gibi mi görüneceği, yoksa 'engin deneyimi'yle manipülasyona devam mı edeceği merak konusu oluyor. Bunun cevabını da veriyor aslında film. Huylu huylundan vazgeçmiyor ve son derece kurnazca bir planla herkesi ters köşeye yatırmayı başarıyor Gekko. 'İkna etme' temelli düşünce yapısını hem finans sektörünün devlerini hem de en yakınındaki insanları 'uyutmak' için kullanıyor, onların zaafalarını kendi çıkarı için didiklemeyi de ihmal etmiyor.

Bu filmi 1987 yapımı "Borsa"yla karşılaştırdığımızda, temel problemin karakter derinliklerinde olduğunu görüyoruz. İlk filmdeki Gordon Gekko karakterinin burada da 'değişmediğini' hissettiriyor belki bu çalışma, ama özellikle finaldeki 'yumuşama'yla "Olmaz böyle şey!" de dedirtiyor. Haliyle oraya kadar gelen 'istikrar' da güme gidiyor, bugünün sinemasındaki 'sınırlar' devreye giriyor, artık hiçbir şeyin sonuna kadar götürülemeyeceğini gösteriyor bu durum. İki saati aşan bir zaman dilimi içinde bizi de 'uyutmuş' oluyor Oliver Stone. Oysa 1987'de her şeyi sonuna kadar götürebilen bir anlayış hakimdi, dolayısıyla da karakteri 'uzlaşmaya' götürmeye gerek duyulmuyordu. Sorun yalnızca Gordon Gekko'da değil tabii, Jake karakteri de havada kalıyor. Film boyunca idealizmi, 'insan olma'yı temsil eder gibi görünen bu karakter, hikayenin 'şekilci' yapısının atardamarına dönüşüyor. Aslında filmdeki her karakterin böyle bir işlevi var. Gekko'nun kızı Winnie'nin bir aktivist olması ya da 'düşman' karakter Bretton James'in 'sıradan' kötülük tohumları saçması, bu şekilciliğin en basit örnekleri olarak öne çıkıyor. Yaşayan insanlardan oluşan bir topluluk beklerken, karikatüre dönüşmüş müssveddeler görüyoruz filmde.

Finansal krizin nedenleri ve sonuçları üzerine kafa yoruyor olmasıysa "Borsa: Para Asla Uyumaz"ı belli oranda da olsa izlenir kılıyor.

Michael Douglas,
karakterini yakalama
konusunda sorunlar
yaşamıyor haliyle ama
senaryodan
kaynaklanan boşluklara
çarpıp duruyor hikaye
boyunca.

Ancak bunu bir 'amaç' haline getirmediğinden olsa gerek, kişisel intikam arayışlarının 'araç'ı gibi görünmekten öte anlamlar ifade etmiyor bu durum. Bu tavır yüzünden paranın egemenliğinde şekillenen insanoğlunun kaderini 'net' biçimde göremiyoruz. Oliver Stone, örneğin "Kapanmayan Dosya"daki (JFK) gibi açıklıkla ifade etmeyi deneseydi teorisini, çok daha verimli bir sonuca ulaşabilirdi diye de düşünmeden edemiyoruz. 'Kapalılık', bazı durumlarda doğru sonuçlara götürebilir, ama burada 'çekingenlik' gibi duruyor. Stone'un neden çekindiğiye tam bir muamma!

Filmin oyunculuklarına dair bir paragraf açmak da gerekiyor belli ki! Michael Douglas, karakterini yakalama konusunda sorunlar yaşamıyor haliyle ama senaryodan kaynaklanan boşluklara çarpıp duruyor hikaye boyunca. Yine

de filmin taşınması konusunda tek ehliyet sahibi oyuncu Douglas, diğerlerinde o yetkinliği göremiyoruz. Özellikle Shia LaBeouf, sadece "Transformers" tarzı yapımlara uygun bir oyuncu olduğunu bir kez daha hissettiriyor. Geçen yılın Oscar adaylarından Carey Mulligan sıradanlıktan kurtulamazken, Josh Brolin de kötülüğe açılan pencereden bakmamızın önüne set çekiyor. Ama filmdeki kısacık rolüyle öne çıkan bir isim var ki, onu parmaklarımız kırılıncaya kadar alkışlamaktan yorulmuyoruz. Frank Langella, fimin 'kasıntı' atmosferini rahatlatan tek adam oluyor, senaryo gereği çok erken ölse de... [2]

İlk filmin idealisti Bud Fox'un görüldüğü sahne, bu devam filmini 'anamlı' kılan yegane özellik gibi duruyor.

Eli Wallach'a saygımız sonsuz ama onun görüldüğü bütün sahnelerde filmin 'durma' eğilimi gösterdiği de bir gerçek.

17th International Adana Golden Boll
Film Festival, 20-26 September, 2010 Turkey

17.
ULUSLARARASI
altın
KOZA
FİLM
FESTİVALİ
20 - 26 EYLÜL 2010

ANNEMİ ÖLDÜRDÜM

SPOR BASINININ EĞLENCELİ KLİŞELERİNDEN BİRİ “BU ÇOCUKTA İŞ VAR” cümlesidir. Altyapıdan yeni gelmiş bir genç bir maçta sık bir gol atar, bir asist yapar ve hemen geleceğin süper yıldızı ilan edilir. Aslında iş var denilen çocukların çok azında gerçek manada iş vardır ve birçoğu sessiz sedasız Anadolu kulüplerine çürümeye gönderilir.

Şu an 21 yaşında olan genç yetenek Xavier Dolan’ın bu filmi de “Bu çocukta iş var” duygusu uyandırıyor seyircide. Filmi henüz 19 yaşındayken çekmiş olduğu düşünülünce, sinema açısından ciddi bir başarı var ortada. Malum, sanat dallarının da kendine göre bir yaş skalası var. Müzik, daha ziyade genç işidir örneğin. Buna karşın edebiyat ve sinema aceleye gelmez. Biraz olgunluk, orta yaş vakarı bekler yaratıcısından.

Xavier Dolan, tam iki arada bir derede kalmış durumda. Çok yetenekli, bu belli. Kameraya hakimiyeti şaşırtıcı. İncelikli, grafik olarak büyüleyici birkaç buluş, ışık ve gölge üzerinde tam kontrol, kamera hareketlerindeki yaratıcılık dikkat çekiyor. “Annemi Öldürdüm” 20 küsur ödül kazandığı için Dolan da artık Anadolu kulüplerine kiralık gönderilmemeyi garantilemiş durumda. Bu filme, yaşından dolayı Dolan’ın yapacaklarının teminatı olarak bakmak daha doğru olabilir.

Film, bir ‘showcase’ etkisi uyandırıyor. Stil ve rejide tek tük kusurlar dışında eserin gramerine sataşmak mümkün görünmüyor. Fakat içerik, yani yapının edebi yönü sık sık tökezliyor. Hayatında henüz çok erken bir noktaya varabilmiş olduğundan dolayı, Xavier Dolan’ın bilgisi ve görgüsü ancak 20’lerin başlarına yetiyor. O da dönüp yakın tarihini, ergenliğini anlatmaya koyuluyor. Anısı ve travması bu kadar taze olan bir dönemi ele alıyorken, filmin esas kırılma noktasını yaratıyor.

Dolan’ın hem ergen hem de eşcinsel olarak zorlu bir büyüme süreci geçişi, yarı otobiyografik eserin dört bir yanına bulaşmış durumda. Film, avaz avaz bağırışlarla başlayan ve birbirinin suratına kapı çarpmayla biten bir kavgalar zinciri olarak ilerliyor. Ergenlikte bunlar normal. Herkes

şiddeti değişken de olsa bu isyan ataklarını yaşıyor. Kimi pasif agresif tutuma boyun eğiyor, kimi de Dolan gibi annesini öldürme fantezileriyle dış gıcırdatıyor.

Fakat “Annemi Öldürdüm”deki ergenlik isteri, erişkin seyirci için artık gelip geçmiş bir gençlik sarsıntısı. Hatta sevimli bir nostaljik değer taşıyor. Film, bu sızıyı anımsatmanın ötesine geçiyor. Yer yer artık sinirleri kaldırmaya, dinmek bilmeyen anksiyetesiyle rahatsız etmeye başlıyor. Bu rahatsızlık, Michael Haneke tipi bir uyandırma servisi de değil. “Bitse de gitsek” duygusu daha ziyade. Güçlü bir şey söylemeye çalışırken gülünç duruma düşmek hatta. Bazı sahnelerde, “İki Genç Kız”ın Behiye’sinin deri ceketi ve somurtuk bakışlarıyla, sert gitarlar eşliğinde sokaklarda hızlı hızlı yürüdüğü sahnelerin gülünçlüğü andırmaya başlıyor. Ergenlik öfkesi bu kadar karikatürleştirilmemeli.

Yönetmenin bizzat canlandırdığı Hubert’i geçsek, anne karakteri Chantale’da tıkanıyoruz. Objektif bir gözün yaratmadığı, öfkeyle ve düşmanlıkla çizilmiş, karikatür bir antagonist bu. Filmdeki tek görevi, çocuğu ‘gıcık’ etmek ve pasif agresyonuyla onun dikine gitmek sanki. Dolan, hadiseyi anne tarafından görmeyi başaramıyor. Tek noktaya, kendi ergen eşcinsel ufkuna sabitliyor bakışını. Anne, biraz zorlansa, korku filmlerinin ‘canavar anne’ motifine dönüşecek kadar kalın hatlarla çizilen, arka planı doldurulamayan bir kahramana dönüşüyor.

Xavier Dolan’ın eşcinsel bir sinemacı olarak ortaya çıkması yedinci sanat adına çok sevindirici. Stile hakimiyetini ve tavır bütünlüğünü sürdürdükçe, deneyim kazanıp içerik inşa etmeyi öğrendikçe, ileride nefis şaheserler izleyebiliriz ondan. Hiç yoktan, bunun vaadini veriyor bu arada derede kalmış filmle. Belli ki hızını yavaş yavaş alacak, ısındıkça oyuna adapte olacak.

Film, cesaretiyle övgüyü hak ediyor. Diyaloglar sert ve hakiki. Ergenin kendini var etme mücadelesi dürüstçe ortaya konuyor.

Dolan’ın yeteneğini göstermek için her kozunu oynayıp, zamanla ortadan kalkacak bir yeni yönetmen heyecanının sonucu olmalı.

ORIJİNAL ADI J’ai Tué Ma Mère
YÖNETMEN Xavier Dolan
OYUNCULAR Xavier Dolan, Anne Dorval, François Arnaud, Suzanne Clément, Patricia Tulasne, Niels Schneider, Monique Spaziani
YAPIM 2009 Kanada
SÜRE 96 dk.

19 yaşındayken
çektığı filmiyle
Kanadalı sinemacı
Xavier Dolan gelecek
için umut veriyor fakat
içerikteki aksaklıklara
engel olamıyor.

ÜÇ HARFLİLER: MARİD

YÖNETMEN Arkin Aktaş
OYUNCULAR Gülseven Yılmaz,
 Özgür Özberk, Serap Üstün,
 Taner Ertürkler, Ufuk Aşar,
 Kayra Simur
YAPIM Türkiye 2010
SÜRE 80 dk.

"Üç Harfliler: Marid"
 arada sırada izleyici-
 leri korkutup yerinden
 zıplatmanın formülünü
 çözmeyi başarmış.

DABBE", "ARAF", "MUSALLAT"... HEPSİ BİZE AİT BİR KORKU SİNEMASINI yeşertmeye çalışan projeler sayılabilir. "Üç Harfliler: Marid" de bu Türk/İslam korku filmi sentezi yaratma çabasına bir ilk film olarak katılıyor.

Gerçek bir olaydan yola çıkılarak perdeye aktarıldığı iddiasını taşıyan filmin başında, genç bir kadın, mevzuyla ilgili ilk ipuçlarını veriyor. Ki bu giriş filme hizmet etmediği gibi izleyicinin aklını da karıştırıyor. Sonrasında, türün doğasına uygun olarak rasyonel bir zihnin asla kabul edemeyeceği bir dizi olay arka arkaya sıralanıyor. Neler oluyor peki?

"Beetlejuice" gibi, adı üç kez zikredilince geliveren bir gerçeküstü varlık, çocukluğundan beri peşinde olduğu bir kadını gene zapt etmeye kafasını takıyor. Aynen "Paranormal Activity" gibi. Evin banyosu, "Karabasan"ı andırarak (The Entity), bu tacizlerin ana karargahı oluyor. Bir din adamı gelip kutsal maddelerle bunun önüne geçmeye çalışıyor ve yeniliyor. Bu tema da "Şeytan"ı (The

Exorcist) hatırlatıyor. Ortalıkta uzun siyah saçlı ve bir anda iblisleşen küçük bir kız var. Aynen "Halka" da (Ringu) olduğu gibi...

Sonuçta, bu coğrafyada doğup büyüüp de cin peri hikayesi duymamış kimse yoktur herhalde. Sözlü gelenekte bolca yer alan, ak sakallı dedelerin abdest alıp namaz kılmak için ziyaret ettikleri evlerden tutun, lohusaların bir süre asla yalnız bırakılmamasına dair inanışlara kadar çok sayıda, bize dair bir korku literatürü oluşturacak malzemeye sahibiz. (Mesela Erkut Deral'ın, "Lilith" efsanesinin, "Al Karısı" ya da "Allı Gelin" diye de bilinen Anadolu'daki versiyonunu kaleme aldığı "Gece Gelini", bir korku romanı olarak dikkat çekici.) Dolayısıyla bu çabaların günün birinde güzel sonuçlar doğuracağına inancımız tam. Üç kere üst üste söylesek olur mu ki? [\[1\]](#)

Efektlerin bir bölümü "Cin çarpması olsa olsa işte böyle olur" dedirtecek kadar başarılı.

Doğru yönlendirilseydi, İzzet Hoca'yı canlandıran Ufuk Aşar, bizim Rahip Karras'ımız olabilir miydi acaba?

İSTANBUL
MODERN

SİNEMA CİNEMA

TRANSİT HAYATLAR

LIFE IN TRANSIT

23 - 30 eylül september

Votka ile Viski Whisky With Vodka
Lila, Lila
Yerçekimi Gravity
Sevecen Parazitler Tender Parasites
Gölgede In the Shadows
Orly
Neukölln Unlimited
Esnek Bir Kadın The Drifter
Soul Boy

Gösterimler müze ziyaretçilerine ücretsizdir.
Free admission for museum visitors.

İşbirliğiyle
With the collaboration of

KURUCU
FOUNDER

ANA SPONSORLAR
MAIN SPONSORS

EĞİTİM SPONSORU
EDUCATION SPONSOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KARDEŞİMDEN SONRA

ORJİNAL ADI Charlie St. Cloud

YÖNETMEN Burr Steers

OYUNCULAR Zac Efron, Charlie Tahan,

Amanda Crew, Ray Liotta

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 99 dk.

Kuşkusuz çok tanidik
bir öykü. Çekiciliği,
'cennet' duygusu
uyandıran
görüntülerinde.

EN SEVİLENİN ÖLÜMÜ, ACILARA GARK
OLUNAN KESKİN BİR ÇARESİZLİKTİR...

Hele, o güne dek hep yanınızda, alışkanlığınız, sırdaşınız olan, şakalar yaptığınız, korumaya çalıştığınız, varlığıyla gururlandığınız küçük kardeşinizin ölümü, üstelik direksiyon başında sizin olduğunuz bir araba kazasında gerçekleşmişse, acınız katmerleşir.

Pitoresk görüntüler içinde sakın bir yaşam vaat eden yelkenci kasabasından, bu sporda burs kazanarak 'kanatlanmaya' hazırlanan Charlie St. Cloud, küçük kardeşini böyle bir kazada yitirdi. O an, onun için gelecek bitti... Ve 5 yıl sonra, her alacakaranlıkta kardeşinin hayaleti ile beysbol oynayan bir mezarlık çalışanıydı. Ta ki, aşkla, yani Tess ile tanışana dek. İlginçtir, onun bu kasabada kalmasının 'ilahi' nedeni de ortaya çıkacaktı. Ne de olsa kardeşini alırken "Tanrı'nın bir planı vardı!"

Tek gerçek olan ölüm, sanatın ve dolayısıyla sinemanın birincil ilgi alanı olduğu için, karşınızdaki özellikle 'zamansız ölüm'leri anımsatan bir filmse, bir tür 'sağaltım' gibi kabul

etmek gerekir. Hollywood, öldüğüne inanmak istemediğimiz sevdiğimiz ruhunun 'arada' kaldığına inanmamızı bekler... Yaşayan kahramana ve/ya da ölene dair sorunlar çözülene kadar da 'diğer taraf'a geçmesini engellemeyi sever. Burada da, Charlie'nin, tanıştığı kız sayesinde yeniden 'yaşamaya dönmesi', kardeşinin de ölüm gerçeğiyle baş edemeyen ağabeyini artık huzurla terk etmesi gerekli.

Kuşkusuz, çok tanidik bir öykü, defalarca izlemiş gibiyiz... Çekiciliği, izleyende 'cennette' duygusu uyandıran görüntüler ve 'içinin güzelliği dışına yansıyan' rolde yetenekli bir genç adam: Dramatik rollere doğru adım atan Zac Efron! "Kardeşimden Sonra", hüznü yüklü... Ölümünden sonra evini terk eden anneye anlam katan Kim Basinger da bu hüznün müsebbiplerinden biri. [2]

Tartımı kusursuz bir çalışma. Mükemmel bir kurgu. Dikkatle izlendiğinde, rahatsız eden fazla ya da eksik bir plan yok.

Tess'i oynayan Amanda Crew ile Efron arasındaki kimyada bir sorun var. Crew, sanki başka bir filmde ödünç alınmış gibi.

ANNEMİ ÖLDÜRDÜM

BORSA: PARA ASLA UYUMAZ

KARDEŞİMDEN SONRA

ÜÇ HARFLİLER: MARİD

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ANNEMİ ÖLDÜRDÜM	★★★★			★★★		★★★★	
BORSA: PARA ASLA UYUMAZ					★★★	★★	★★★
KARDEŞİMDEN SONRA							
ÜÇ HARFLİLER: MARİD							
ADI AŞK BU EZİYETİN			★★★			★★	★
BÜYÜK OYUN					★★	★★	★★
CAMINO						★★	
CENTİLMEN					★★★★	★★★★	
ÇILGIN HIRSIZ					★★★★	★★★★	
EJDERHA DÖVMELİ KIZ	★★★		★★	★★★★	★★★	★★	
GARİP BİR AŞK ÖYKÜSÜ	★★★			★★			
KARATE KID			★★★			★★★	
PARAMPARÇA						★	
PİRANA		★★	★★			★★	★★
PREDATORS				★★★		★★	★★
RESIDENT EVIL: ÖLÜMDEN SONRA					★★★★	★★	
SAFTIRIK GREG'İN GÜNLÜĞÜ				★★★		★★	
SENİ UZAKTAN SEVMEK						★★	★★
SON KAHRAMAN						★★	
ŞEYTAN					★★	★★	★★
TINKER BELL VE PERİ KURTARAN						★★	
USTURA	★★★	★★★★	★★			★★★★	★★★★
KIYAMET MELEKLERİ		★★		★★	★★	★★	
ÖRNEK AİLE					★★★★	★★	★★★
PERS PRENSİ: ZAMANIN KUMLARI		★★		★★★	★★	★★	

ÖYLE BİR SİNEMATEK SERÜVENİ Kİ...

1994'te yaşanan 'Sinematek'i canlandırma girişimi'nden, tarafıma gönderilen ilginç mi ilginç mektuptan ve şu an iktidar partisinde milletvekili olan bayan politikacıdan söz eden bir yazı...

TÜRKİYE'DE YEDİNCİ SANATA BAKIş AÇISINI DEĞİşTİREN, YENİ SİNEMASEVER VE SİNEMACI KUşAKLARININ YETİşMESİNE

öncülük eden Sinematek, tam adıyla Türk Sinematek Derneği, bundan 45 yıl (ve bir ay) önce, 25 Ağustos 1965'te kurulmuştu. şakir Eczacıbaşı'nın yönetim kurulu başkanı, Onat Kutlar'ın da yönetici-koordinatör olduğu dernek, 12 Eylöl'de kapatılınca kadar, düzenlediği film gösterimleri ve paneller, yayımladığı "Yeni Sinema" ve "Filim 70" (71-72) gibi dergilerle, bugüne kadar gelen, hatta yansımasını büyük oranda Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde bulan bir sinema kültürünün yeşermesini sağlamıştı. Atilla Dorsay'ın, "Ve Sinematek'in o küçük, basık, havasız ve konforsuz salonu, yıllar boyu bize bu eksikliklerini hiç duyumsatmayan bir ışığa büründü: Sinema sanatının gerçek, has yapıtlarının, eskimeyen filmlerin içerdide ve etrafa saçtığı o benzersiz ışığa..." ("Benim Beyoğlum", s. 90) dediği kurum, 15 yıllık verimli faaliyetinin ardından kapatılınca, geride büyük bir boşluk kaldı.

Sonraları, birkaç kez yeniden kurulmaya, canlandırılmaya çalışıldı Sinematek. Büyük çoğunluğu ilk döneme yetişmemiş, o süreci de pek iyi bilmeyen ilgili-ilgisiz insanlar, kuşkusuz ki iyi niyetlerinden şüphelenilmeyecek biçimde Sinematek adını yaşatmaya, daha doğrusu bu ada sahip çıkmaya çalıştılar. Bildiğim kadarıyla bugün de İstanbul ve Ankara'da sinema kursları düzenleyen bir Sinematek var.

Türk Sinematek Derneği'nin 45. kuruluş yıldönümüne ne derece uygun düşer bilmiyorum ama TRENDEKİ YABANCI'da bu hafta, Sinematek'i 'yaşatma' çabalarının en ilginçinden, bundan 16 yıl önce yaşanan enteresan bir süreçten söz etmek istiyorum.

Arşivimi karıştırırken, 14 Haziran 1994 tarihli bir mektup buldum. Adını hayal meyal hatırladığım Değer İşkender tarafından benimle birlikte birçok kişiye de gönderilen

kaşeli mühürlöl mektup, Sinematek Yönetim Kurulu toplantısına katılmam yönünde bir çağrı içermekte. Noktasına virgölüne dokunmadan aktarıyorum, buyurun siz de okuyun ve ister gülün, ister ağlayın:

"Sn. Tunca Arslan

Haziran ayı içinde bir C.tesi Yapılacak Genişletilmiş Sinematek Y.K Toplantısına Katılmanızı Bekliyorum:

* şu anda Sinematek Bşk. M. Güler yüz Resmen İstifa Etmiş Durumdadır.

* Diğer Yönetim Kurulu üyeleri Ayşenur Bahçekapılı, Özcan Özmen de İstifalarını Gündeme Getirmişler Ancak Yazılı Beyanlarını Sunmamışlardır. Genel Sekreter Av. Nilüfer Genç'in ise varlığından Kuşkudayım. (?-Değer İşk.)

* İstifaların Hiçbiri Onaylanmış Değildir. Zaten Tek Y.K. üyesi olarak Ben Değer İşkender, bu yetkiye sahip değilim.

* Normal Genel Kurula dek Yeni Bir Y.K.nun oluşturulmaması (Zorunlu İstifalar Hariç) ve Genel Kurulda Ciddi Çalışacak bir Kadro ile Sorunların Atlatılarak Aktif Faaliyete Geçilebileceği Kanısındayım.

* şu Anda Y.K.nun Toplanamaması Nedeniyle (Daha Doğrusu SHP İl Kadın Kom. Bşk + Sinematek Y.K. üyesi Ayşenur Bahçekapılı'nın imza atmaması nedeniyle) onaylanmamış 100 kadar Sinematek üye Başvurusu Gündemdedir. (KARAR ALINACAK)

* Yeni Bir Sinematek Kurulma Çalışma ve Faaliyete Geçme Aşamasının 2 yıl kadar bir Süre Alacağı Bilindiğinden Sinematek'in Kapatılmaması Kararının Alınmasını Diliyorum. (KARAR ALINACAK)

* şu Anda Sinematek, İşT Belediyesine ait M.K.M (Mecidiyeköy Kültür Merkezi)den Ayrılmak Zorunda Kalmıştır. M.K.M Üst Kurumu İKSUTAşa Sinematek'in 25 Milyon TL. olan Kira borcunun ödeme şekil prensiplerinde İKSUTAş ile Anlaşmaya Varılmıştır. (Belediyeye ait T.Z.Tunaya'da Gösterimlerde Aracılık Yapacaktır Sinematek. (KARAR ALINACAK)

sinematek derneği gösterileri

ekim 1967 programı

SERGHEI MIHAILOVITCH EISENSTEIN

BRONENOSETZ POTEMKIN
POTEMKIN ZIRHLISI

16 Ekim Pazartesi	Kervan Sineması 18.45
17 Ekim Salı	Kervan Sineması 18.45
18 Ekim Çarşamba	Kervan Sineması 18.45
20 Ekim Cuma	Kervan Sineması 21.30

1925 S. S. C. B.

(1958 de şimdiye değin çevrilmiş en iyi film seçildi)

* Kültür Bakanlığından Kültürel bir Kitle Örgütü Kurumu olarak Finans isteme Hakkımız da vardır. (KARAR ALINACAK)

* Ayrıca Kültür Bakanlığıyla 2 yıldır Yapılan Diyaloglar bize (Atlas Sineması-Galeri Üstündeki) Bakanlığa ait Odalardan birini (çok Geniş) Alabileceğimizi Gösteriyor. Yapılan Tadilat henüz bitmiş değil. Mali Kriz Nedeni ile. (KARAR ALINACAK)

* Bu Toplantı (Genişletilmiş) Sinematek Y.K. Toplantısı olarak Son toplantıdır. Sinematek Y.K. Toplantısı olarak da Hüviyet Kazanmazsa, Başka bir Anlamda Geçici (Sinematek Yönetim) Toplantısıdır.

* Bu Toplantının bir C.Tesi Öğleden Sonra Antrakt Dergisi Topl. Salonunda Yapılması (Çok Özel) Kararlaştırılmıştır. İleti elinize geçtikten 2-3 Gün sonra D. İşkender Sızleri Tekrar Arıyacaktır. Değer İşkender'den haber alamayanlar onu MUHTEşEM Filmdeki XXX XX XX No.lu Tel. dan Cuma Günleri (18.00-19.00) Arası Arayabilirler.

SEVGİLERİMLE

DEğer İşKENDER
(SİNEMATEK Y.K ÜYESİ)"

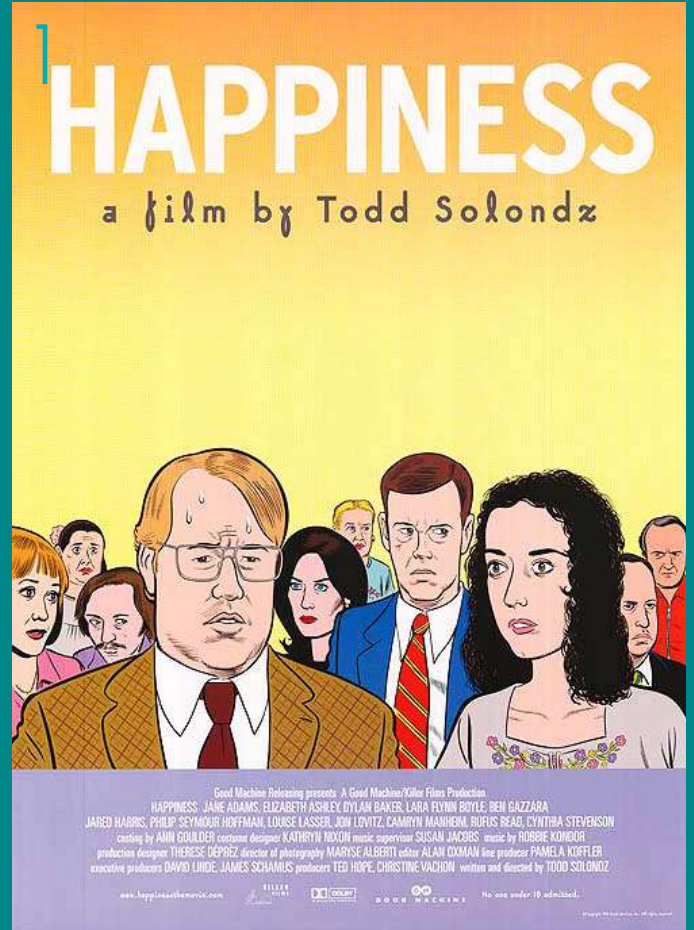
Evet, mektup bu kadar... Söz konusu toplantı yapılmadı, yapıldıysa da ben gitmedim. Sonrasında ne oldu, süreç nasıl devam etti, inanm bilmiyorum.

Bildiğim şeylerden birisi, mektupta adı geçen Sinematek Y. K. Üyesi Ayşenur Bahçekapılı'nın şu an TBMM'de AKP Grup Başkanvekili olduğu.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 1

İYİ Kİ BUNLARIN ÇOCUĞU DEĞİLİZ DEDİRTEN 11 'BERBAT AİLE'

20 yaşındaki Xavier Dolan, eşcinsel bir gençle annesinin ilişkisini anlattığı şaşırtıcı filmi "Annemi Öldürdüm"le sinemalarımıza konuk olurken, biz de sinemadaki sorunlu aile ilişkilerini anımsadık...

İNGİLİZCEDE 'DYSFUNCTIONAL FAMILY' DENEN, AİLE BİREYLERİNİN SORUNLU OLDUĞU FİMLERE DENK GELMİŞSİNİZDİR. "ADDAMS

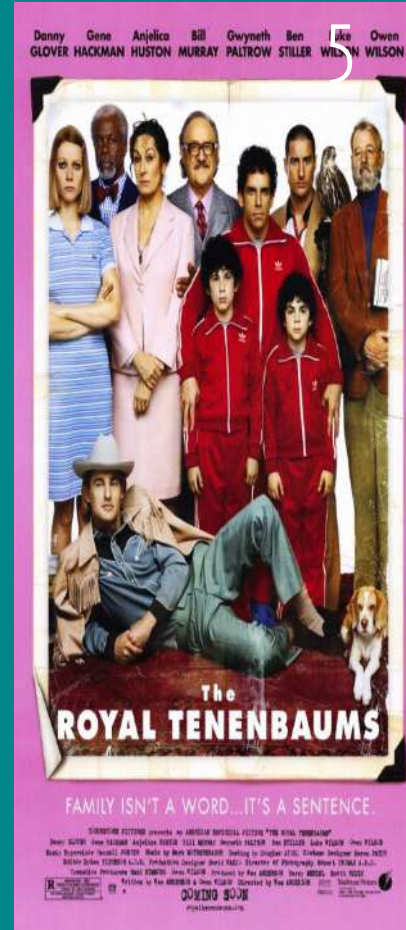
Ailesi'nden "Harold ve Maude"a, "Simpsonlar'dan "Zor Baba"ya, "Günah Tohumu"ndan "Temel Parçacıklar"a, "Teorem'den "Şeytan Duymadan Önce"ye, "Kızgın Damdaki Kedi"den "Kız Kardeşimin Hikayesi"ne dek nice filmde, 'arızalı aile'lerle haşır neşir olduk. Kiminde sorun çocuklardaydı, kiminde anne veya babada, kimindeyse tüm aile fertleri çıldırmaşa benziyordu. Batıda çekirdek ailenin artık yerle bir olduğunu, bizim gibi şark toplumlarındaysa aksine halen bu kurumun kutsal sayıldığını düşünürsek, bu filmlerin neden daha çok batı orijini olduğunu da anlayabiliriz. Tamamen rastgele seçtiğimiz filmleri incelerken, bakın bakalım içlerinden size de tanıdık gelen olacak mı?

1 MUTLULUK (HAPPINESS, 1998)

Artık Sinemanın sayılı 'arıza' yönetmenlerden biri Todd Solondz. 1990'lardan bu yana çektiği filmlerle sadık bir hayran kitlesi edinmiş durumda. Öyküleme tekniği gayet rahat, 'sanat filmi' kulvarında bile sayılmayabilir. Ama anlattığı hikayeler pek herkes tarafından yenir yutulur cinsten değil. "Mutluluk" ise sanırız bunun en uç örneği. Zaten 'arıza' bir yönetmenin, sistemin kutsal kurumu 'aile'ye saldırmaması, onu yerle bir etmemesi düşünülemezdi. Film, görünürde mutlu ama aslında her biri dertli üç kız kardeşin hayatından kesitler sunuyor. Bir örnek verelim; kız kardeşlerden birinin psikiyatrist kocası pedofil ve kafayı küçük oğlunun erkek arkadaşlarına takmış durumda. Hatta dergilerdeki delikanlı resimlerine bakıp mastürbasyon yapıyor. Fazla söze gerek var mı?

2 POLYESTER (1981)

Aile kavramından, çocuklardan falan tek kelimeyle tiksindiğini söyleyen, 1960'lardan bu yana sinemada yapmadığı kaçıklık kalmayan John Waters'ın, genel izleyici tarafından en rahat izlenen filmi. Rahat dediysek hemen aldanmayın, banliyönün huzurlu dekorunda yaşayan Fishpaw ailesinin şu bireylerine bir bakın: Baba; porno sinema işletiyor. Oğlu, ayak fetişisti... Ailenin genç kızı, ders çalışmak yerine erkeklerle gezip, dans edip, ponpon kız olmak istiyor. Görünürde ailenin tek normal bireyi, dini inançları kuvvetli ve iffet sahibi anne. Ama haylaz yönetmenimiz burada yine yapacağını yapıyor ve anne rolünü, kadim dostu, sinemanın en ünlü travestisi ve fetiş oyuncusu Divine'a veriyor. 1950'lerin romantik jönü Tab Hunter'la Divine'ın aşkı ise yalancı masumiyete son darbeyi indiriyor.

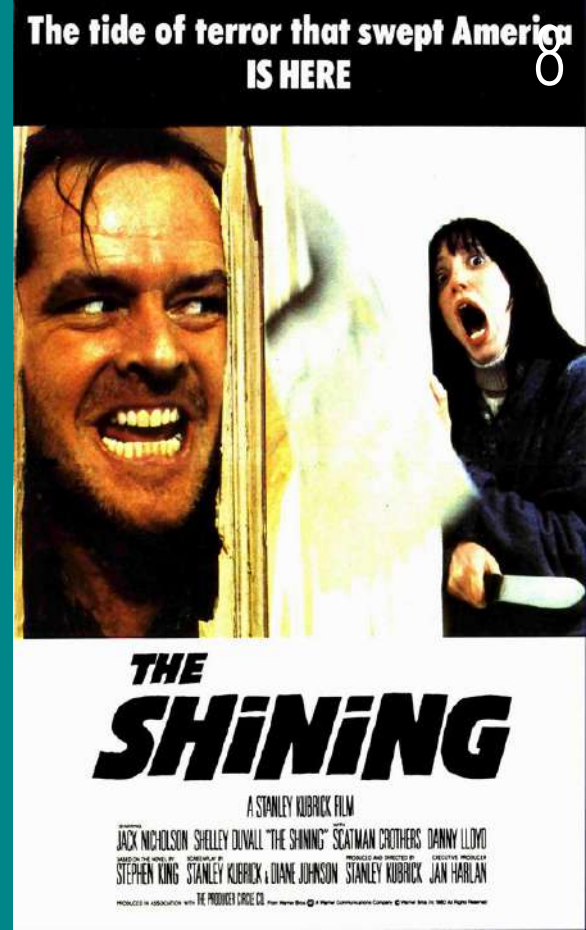
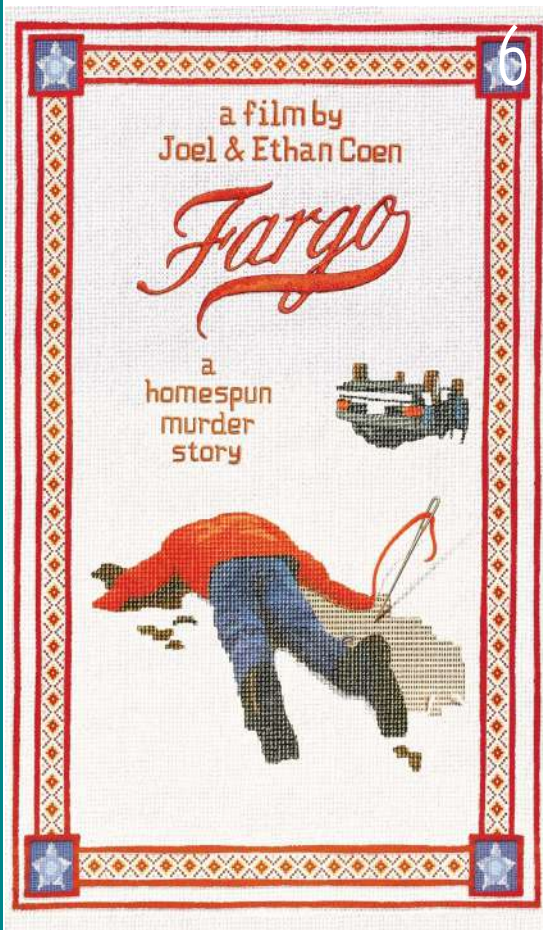
3 TEKSAS KATLIAMI (THE TEXAS CHAIN SAW MASSACRE, 1974)
1970'lerin seyircisinin kalbini durduracak denli yoğun şiddet, dehşet ve kan içeren, günümüz filmleriyle halen aşık atabilecek düzeyde bir Tobe Hooper klasiği. Korku türüne meraklıysanız, son dönemde art arda yapılan rimeykerleri mutlaka görmüşsünüzdür ama 1974 tarihli bu versiyon hepsinden daha sinir bozucu. 5 gencin yanlış yöne saparak, kendilerini yamyam ve ruh hastası bir ailenin ortasında bulmalarını anlatan "Teksas Katliamı", hiç durmayan çılgınlık, elektrikli testere sesi ve akıl almaz öldürme sahneleriyle çıldırtıcı bir deneyim yaşıyor izleyene. Seksin ve şiddetin aile bireyleri içinde apaçık yaşanması bir yana, artık iskelet haline gelmiş büyükbabanın eline verilen çekiçle, genç kızın beynini dağıtmaya çalıştığı sahne akıldan çıkacak gibi değil.

4 KÜÇÜK BEBEĞE NE OLDU? (WHAT EVER HAPPENED TO BABY JANE?, 1962)
Gerilim sinemasının başyapıtlarından olan filmde klasik bir aile yok. İki yaşlı kız kardeşle başbaşa. Örneklerini günümüzde de gördüğümüz, ufak çocukların aileleri tarafından sahneye çıkarılarak şöhret olmaları ve günün birinde çaptan düştüklerinde yaşadıkları büyük bunalımı en iyi özetleyen filmlerden biri. Çocuk yıldız olarak parlayan ama sonra sönüp giden Jane, aktris kız kardeşi Blanche'in gölgesinde kalır. Ve beklediği fırsat, Blanche'in kaza geçirip kötürüm kalmasıyla ayağına gelir. Başarısızlığının tek sebebi olarak gördüğü Blanche su içmek için bile ona muhtaçtır artık ve Jane'in hasta ruhu kötülüğün sınırlarında gezinmektedir. Bette Davis ile Joan Crawford, adeta yarışıyorlar.

5 TENENBAUM AİLESİ (THE ROYAL TENENBAUMS, 2001)
Bugüne dek bir Wes Anderson filmi izlemediyseniz, şaşırtıcı bir deneyime hazır olun. Özellikle "Tenenbaum Ailesi" Gene Hackman, Anjelica Huston, Ben Stiller, Gwyneth Paltrow, Owen Wilson, Bill Murray gibi dev oyuncularından oluşan kadrosuyla pek iştah açıcı gözükür. Lakin bir Anderson filminin dünyasına girebilmek kolay değildir. Olaylar, herhangi bir filmdeki gibi gelişmez. Bir sonraki sahneye merak bile etmeye bilirsiniz ama izledikçe karakterler ete kemiğe bürünür. Anne ile babanın yıllardır ayrı olduğu Tenenbaum ailesinde, çocukların büyüüp önce hayatta muvaffak olmalarını daha sonraysa düşüşe geçmelerini görürüz. Derken baba Tenenbaum, ölümcül bir hastalığa yakalandığını açıklar ve hesaplaşma başlar. 'İdeal aile' mi demiştiniz?

ÖLÜM KARARI

(ROPE, 1948)

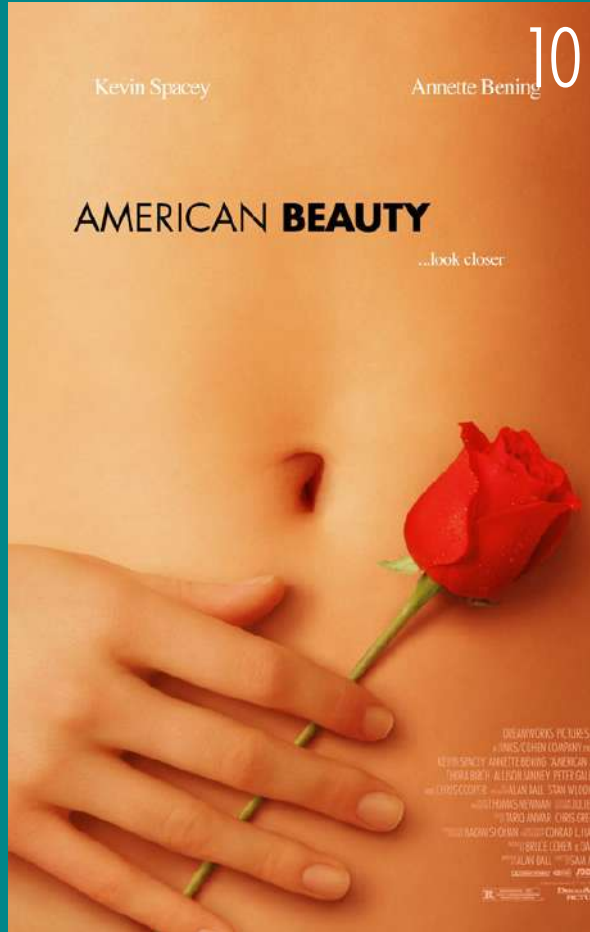
6 FARGO (1996)
Coen Kardeşler'in başyapıtı... Baştaki jenerikte yazdığı gibi, gerçek bir olaydan uyarlanıp uyarlanmadığı tartışılardursun, karlarla kaplı uçsuz bucaksız mekanlara adeta kara çalan arızalı karakterler, hem karda hem seyredende iz bırakır. "Fargo"nun 'ideal' çekirdek ailesi, araba satıcısı bir baba, ailesi zengin bir anne ve erkek evlattan ibaret. 'Baba' William H. Macy, iki adam kiralayıp karısını kaçırtmak ve zengin kayınpederinden fide parası kopartmak ister. Ama bir Coen filminden bekleneceği üzere evdeki hesap çarşıya uymayacaktır. Gayet düzgün ama bir o kadar sıkıcı gözüken evliliğiyle kadın polis Frances McDormand da 'olması gereken aile'nin temsilcisi değildir filmde. Bu arızalı karakterler galerisinin zirvesi ise fidyecileri oynayan Steve Buscemi ile Peter Stormare diyebiliriz.

7 KÜÇÜK GÜN İŞİĞİM (LITTLE MISS SUNSHINE, 2006)
Kim demiş bağımsız filmleri sadece sanat severler izler diye. İşte herkesin nabzına şerbeti veren, tadına doyumaz bir seyir zevki sunan, sınırsız aile dramı ve de komedisi. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi mutlulukla kederi, gözyaşıyla kahkahayı bir arada sunan film, Hoover ailesiyle yolculuğa çıkarır bizi. Ailenin küçük kızı Olive, en büyük hayali olan bir yetenek yarışmasına katılmak ister. Olurdu olmazdı derken cümbür cemaat hepsi sarı VW minibüse doluşarak yola koyulur. Ergenlik sorunlarından eşcinselliğe, huysuz büyükbabanın serzenişlerinden karı-koca arasındaki tatsızlıklara kadar bu yolculuk hepsi için bir hesaplaşmadır da... İdeal ailenin köküne kibrit suyu döken filmde küçük Abigail Breslin gerçekten de olağanüstü başarılı.

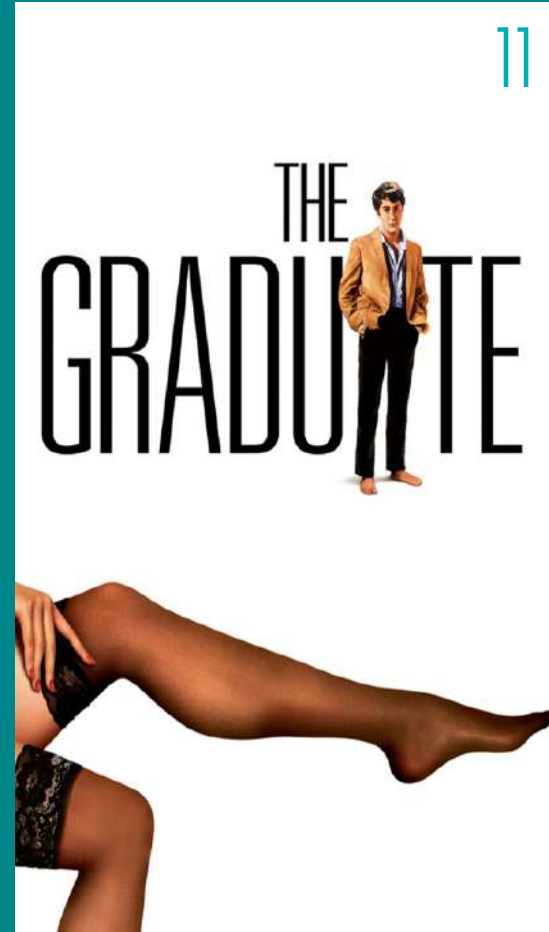
8 CİNNET (THE SHINING, 1980)
Onca korku gerilim filmi arasında, görüp de bir daha asla unutamayacağınız başyapıtlardan biri. Stephen King, romanlarıyla çoktan rüştünü ispatlamış bir usta. Stanley Kubrick denince de akan sular durduğuna göre, fazla söze gerek var mı? Yönetmenin neredeyse milimetrik hesaplarla aylarca üzerinde çalıştığı film, görsel ve işitsel olarak gerçek bir zirve. Gelelim asıl meseleye; yani ailemize. Jack Nicholson'ın akıl sağlığı giderek yitiren yazar babayı canlandırdığı filmde, Shelley Duvall ne olup bittiğini anlamaya çalışan çaresiz anne rolünde. Bisikletiyle ürkünç otelin koridorlarında dolaşır, ölümleri gören Danny Lloyd ise ailenin küçük oğlu. Finalde babanın cinneti öyle bir hale geliyor ki, elinde baltayla karısını ve oğlunu kovalıyor. İşte Amerikan ailesinin bittiği an!

9

10

11

9 BÜYÜK CEZA
(ORDINARY PEOPLE, 1980)
'Ana gibi yar olmaz' derler ama bu filmdeki anne, ne kocasına ne de oğluna pek yar olmaya niyetli değil. İlk göz ağrısı oğlunun denizde bir fırtınada ölmesi üzerine, belki yaşadığı şoktan ötürü hiçbir şey olmamış gibi davranan, hayatta kalan küçük oğluna değil sevgi göstermek, sarılmak hatta dokunmak bile istemeyen bir anne figürü söz konusu. Delikanlı ise, ağabeyini denizde kurtaramamanın verdiği vicdan azabıyla psikolojik tedavide. Bir ara bileklerini keserek intiharı bile denemiş. Ailenin tek olumlu figürü baba; ancak o da aşırı iyimserliği yüzünden pasif pozisyonda. En İyi Film dahil 4 Oscar alan "Büyük Ceza"da Mary Tyler Moore, Donald Sutherland ve Timothy Hutton bir arada duran ama çoktan paramparça olmuş aileyi mükemmelen yansıtıyorlar.

10 AMERİKAN GÜZELİ
(AMERICAN BEAUTY, 1999)
Dışarıdan bakıldığında gayet mutlu gözükken Amerikan ailesinin iki yüzlü yapısına tokadı yapıştıran, finaliyle seyircide de balyoz etkisi yaratan enfes bir dram. Orta yaş krizindeki baba, dergide çalışan, lüks bir banliyöde yaşayan, oysa kurduğu düzene ilişkin ipleri çoktan elinden kaçmış biri. Emlakçı karısı zaten kocasından soğumuş durumda. Lisedeki kızları ise kafasına göre takıldığı yetmezmiş gibi, babasına karşı saygıyı da kaybetmiş. Peki, ideal olmaya çalışıp bunu asla başaramayan böyle bir aile yapısı nereye kadar korunabilir? Soğuk duş etkisi yaratıp, 'oh be' dedirten finale kadar sanırız. 5 Oscar'lı şaheserde Kevin Spacey "Ölağan Şüpheliler"le (The Usual Suspects) birlikte hayatının rolünde... Annette Bening, Thora Birch ve Mena Suvari de cabası.

11 AŞK MEVSİMİ
(THE GRADUATE, 1967)
43 yıllık bu hakiki klasikle ilgili bir şey duymadıysanız, Simon & Garfunkel'in "The Sound of Silence" yahut "Mrs. Robinson" adlı şarkıları kulağınıza çalınmıştır. Ona da yok diyorsanız, Jennifer Aniston'lı 2005 yapımı "Gerçek Dedikodu"yu görmüşsünüzdür, devam filmi olarak. Döneminin hayli ilerisinde bir öyküye sahip olan "Aşk Mevsimi", mezun olduktan sonra hayata atılacakken, babasının patronunun karısı tarafından baştan çıkarılan Dustin Hoffman'la tanıştırır bizi. Aralarındaki bu yasak ilişki bitti bitecek derken, kadının kıızıyla sevgili olması işleri büsbütün karıştırdı. Hem anneye hem de kıızıyla ilişkili yaşayan Hoffman'ın ailenin ipliğini pazara çıkardığı film, Anne Bancroft'un Bayan Robinson performansı ile de unutulmaz.

AŞIKLAR

John Cheever'in yazdığı öyküden hareketle Frank Perry'nin çektiği ama Sydney Pollack'ın tamamladığı bu benzersiz 'yıkım' yolculuğu için, "Kavga dövüş sahnesi olmadan, tek bir silah patlamadan insanı bu denli altüst eden başka bir Amerikan filmi yoktur" denir.

NEDDY MERRILL, O GÜN EVİNE ALIŞILMADIK BİR YOLDAN GİTMeye KARAR VERİR. CONNECTICUT'UN ZENGİN

banliyölerinden birinde yaklaşık sekiz mil boyunca izleyeceği güzergaha, karısının adından yola çıkarak, 'Lucinda Irmağı' der. Tam olarak söyleyelim, aslında Neddy Merrill, yöreyi bir ucundan diğerine komşularının havuzlarında yüzerek geçecektir. Orta yaşlara gelmiş ama görünüşünden gençlik ve sağlık fışkıran, yaşamında hiçbir kısıtlama olmayan, varlıklı Amerikalılardan biridir Merrill. Güzel bir eşe, harika bir eve sahip, sevgili kızlarının geleceğini şimdiden garantiye aldığını düşünen, hoşnutluk duygusuyla yüklü, keyfi yerinde bir adamdır. Klasik deyimle, Amerikan rüyasında iyi bir yer tutabilmiş, refah ve mutluluk içinde, yaşam ve dünya hakkında gereği kadarını bilen, kendisini hep dostların arasında hisseden şanslı biridir.

Üzerinde yalnızca mayo bulunan kahramanımız, güneşli bir yaz günü, ilk havuza dalar. En sondaki havuza, yani kendi evine doğru kulaç atmaya başlar. Önünde, bir yüzme havuzu zinciri uzanmaktadır. Yolculuğunun her etabında, farklı bahçelere girip havuzlara dalınca, tıpkı kendisi gibi geleceğe güvenle bakan dostlarıyla karşılaşır. Ve her seferinde geçmişindeki bazı olaylarla yüzleşir. Gün akşama dönmeye başladıkça, girdiği her havuz ve attığı her kulaç, onu gerçeğe biraz daha yaklaştıracaktır.

1912 doğumlu, öykü ve romanlarında genellikle (kendisi gibi) hali vakti yerinde insanlar üzerinden 'medeniyeti' ve Amerikan tarzı yaşamı deşeleyp eleştiren John Cheever'in 10 sayfalık öyküsü "Yüzücü" (The Swimmer), Hollywood'un fazla şöhret sahibi

olmayan ama enikonu sıra dışı yönetmenlerinden Frank Perry'nin elinde benzersiz bir beyazperde serüvenine dönüşmüştür. Hemen belirtelim ki film, 1970'lerin siyah beyaz TRT döneminde küçük ekrana "Aşıklar" gibi hayli saçma bir adla geldiğinden, bu 'etiket' yapışıp kalmış ve en azından Türkçe kaynaklarda "Yüzücü" diye aramak, beyhude çaba haline gelmiştir.

O zamanlar yönetmenin eşi olan Eleanor Perry'in elinden çıkan, tek bir eksiği ve fazlası olmayan hayranlık uyandırıcı senaryo, Merrill'in öyküsünün beyazperdenin unutulmazları arasına eklenmesinde büyük pay sahibidir. Perry çiftinden bahsetmişken; filmin yapımcılığını da üstlenmişlerdir ve Frank Perry halen bilinmeyen bir nedenden ötürü seti son virajda terk edince, "Aşıklar"ı tamamlamak, bir başka ustaya, Sydney Pollack'a nasip olmuştur.

Denir ki "Kavga dövüş sahnesi olmadan, tek bir silah patlamadan insanı bu denli altüst eden başka bir Amerikan filmi yoktur." Bu altüst ediciliğin sırrı, elbette ki filmin çok sağlam bir metin ve senaryoya dayanmasında, Perry-Pollack yönetiminin eşine az rastlanır lirik bir üslup tutturmasında, filmin tema müziğini besteleyen Marvin Hamlisch'in dehasında yakalanabilir. Ancak tüm bunlar ve sayılabilecek diğer artılar, eğer Burt Lancaster'ın değil de herhangi bir başka oyuncunun performansı ile birleşseydi büyük olasılıkla çok başka bir sonuçla karşılaşabileceğimiz de rahatlıkla söylenebilir. Lancaster, tek kelimeyle olağanüstüdür bu filmde. Tüm kariyerinin en kompleks, en zorlu ve en unutulmaz kişiliğini canlandırır. Yitik zamanın aranması yolculuğuna çıkan zavallı (evet, artık ona böyle diyebiliriz) Neddy

Merrill'in hüznü verici gerçekliği, Lancaster'ın dışavurumculuğun doruklarında gezinen oyunculuğunda başarıyla somutlanır.

Neddy evine yaklaştıkça o pırıl pırıl yaz güneşi de yerini sonbahar havasına bırakır. Komşuları da artık ona iyi davranıp güler yüz göstermemekte, hatta bazıları bağırıp çağırmakta, davetsiz misafir muamelesi yapmaktadır. Finale doğru, Amerikan başarı öyküsünün tam bir yıkıma dönüşmüş olduğunu hissederiz. Efsanenin yerini, çöküş almıştır ve Neddy Merrill'in belleği açılmaya başlamıştır.

Evine vardığında... Karşısına, karanlık, bakımsız, kapısı kilitli, olukları çürümüş, terk edilmiş bir ev çıkar. Kapıya yumruklar indirir, karısına ve kızlarına seslenir ama o pencerelerden içeri bakınca evin çoktandır bomboş olduğunu anlar. O artık yorgun, üşümüş, yalnız, her şeyini kaybetmiş bir Amerikalıdır. Rüyardan uyanmıştır.

"Aşıklar" Amerikan bireyciliği ve yabancılaşma üzerine gelmiş geçmiş en yumuşak anlatımlı 'sert' eleştiridir ve şaşırtıcı bir anlam derinliğine ulaşan acı verici bir beyazperde şiiridir.

Anlı şanslı dünya sinema tarihi kitaplarında adının bile geçmemesi, yıllardır hiçbir televizyon kanalında gösterilmemesi vb. "Aşıklar"ın suçu değil, bence içteki ve dıştaki sinema 'tüketim sistemi'nin bir ayıbidir. Dört beş yıl önce bir jean markasının reklamlarında kullanılmış olması ise tarihsel bir ironiden başka bir şey değildir.

Ve son olarak: Film görmeye fırsatı bulamayan ama görsel hafızalarına o reklamın karşılığı olarak yerleştirmiş, üstelik öyküyü de okumamış sinemaseverler için ne kadar üzülsük azdır. ■

ZORLU TAKİP

ORİJİNAL ADI Cop Out
YÖNETMEN Kevin Smith
OYUNCULAR Bruce Willis, Tracy Morgan,
 Kevin Pollak, Rashida Jones
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 107 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve
 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Warner)

Kevin Smith bu
 'ısmarlama' filmle
 maalesef sanatının
 dip noktalarından
 birini görüyor.

KEVIN SMITH'E NE OLDU BÖYLE? PARA MI TATLI GELDİ? KÖŞELERİNİ YİTİRİP konformizme mi saplandı? Belki söyleyecek sözü kalmamıştır. Zira "Zorlu Takip" in senaryosu, filmografisinde ilk kez yönetmenin elinden çıkma değil, ısmarlama. Temel sorun bu galiba. Smith yine iyi niyetle, kendi dünyasından birçok unsuru bu karman çorman filme getirmeye çalışıyor. Örneğin filmin başında Paul'ün sorgu odasında yığınla filmde repliği kullanarak sanığı tehdit ediş, klasik bir Smith referansları zinciri yaratıp güldürüyor. Ardından film Smith'in eşcinsel kimliğini didikleme seven tavrına yakınsıyor. Paul ve Jimmy'nin ilişkisiyle, onları neredeyse birbirine açılammış bir gay çift yapacak kadar oynuyor. Fakat bu çabalar filmi yüzdürmeye yetmiyor.

Yazar yönetmenin, bunca filmde sonra ilk kez başkasının senaryosunu çekmesi pek hayırlı olmuyor. Son iki filmidir, Judd Apatow ve şürekasının zaten hasını yaptığı mizaha yamanma çabasını da sürdürüyor. Ne gerek var oysa? Başlı

başına bir ekolken, bir takipçiye dönüşmeye başlıyor Smith giderek.

"Zorlu Takip" ahabap çavuş polisyelerinin parodisini yapmaya soyunuyor temelde. Fakat aktörlerin çabalarına, özellikle de Tracy Morgan'ın komedyenlik gücüne yaslanan birkaç sahne hariç güçlü bir güldürü ortaya koyamıyor. Çok yorulmuş, tükenmiş bir janrda, çok geç kalmış bir denemeye giriyor yönetmen. Başroldeki Bruce Willis'in bile kim bilir kaç tanesinde rol aldığı bu tür polisyelerin de, bunların parodilerinin de artık tükenmiş olduğunu fark edemiyor. "Orijinal Cinayetler" in (Righteous Kill) türü ciddiye alıp batışına benziyor akıbeti. Herhalde günümüzde ahabap çavuş polisiyesi yapılacaksa "Sherlock Holmes" ya da "Sıkı Aynasızlar" (Hot Fuzz) gibi 'çılglınlıklar' yaratmak gerekiyor. [A](#)

Seann William Scott, böyle zevzek rollere çok iyi gidiyor. Filmin ender kakhahalarından birkaçını yaratmayı başarıyor.

Kevin Smith'in yeniden "Tezgahtarlar" (Clerks) yıllarına geri dönmesi mümkün görünmüyor artık.

KAÇAKLAR

ORİJİNAL ADI The Losers
YÖNETMEN Sylvain White
OYUNCULAR Jeffrey Dean Morgan,
Zoe Saldana, Chris Evans, Idris Alba
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 93 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD
İngilizce ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Warner)

1980'lerin
demode aksiyon
filmlerinin yeniden
doğuşuna eklenen
bir film daha...

HOLLYWOOD'UN KAYNAK ÇIKMAZI SÜRÜYOR VE ARTIK KIYIDA KÖŞEDE kalmış çizgi romanlardan dahi medet umuluyor. DC Comics'e ait 60'ların pek de tutulmayan çizgi romanı "The Losers" 2006'da tekrar toparlanmış ve günümüze uyarlanmış. 32 sayıda da bitirilmiş. Hikayesinin "A-Takımı"ndan (The A Team) farkı da yok üstelik... Bu kadar bile uğraşılmasına lüzum yokmuş aslında. 2010 yılında bundan bir de film yapalım demiş "The Matrix" in yapımcısı Joel Silver...

Yapmışlar da, zaten yapılmıştı vardı. Nitekim geçtiğimiz haftalarda tam bir kakafoni olan, hatta "Charlie'nin Melekleri" (Charlie's Angels) adaptasyonunu bile (hiç olmazsa kendisiyle eğlenebilen bir film) mumla aratan "A-Takımı" zaten beynimize tecavüz etmişti. Belki de sırf bu yüzden "Kaçaklar" doğrudan ev sinemasına indi.

Haksız yere savaş suçlusu konumuna düşen bir grup karikatür düzeyini aşamayan asker, çareyi mücadele etmektense Bolivya'da kimliklerini gizleyerek saklanmakta bulurlar. Ancak onları

bulan Aisha adlı esrarengiz güzel (Zoe Saldana) onlara hem adlarını temize çıkarma hem de intikamlarını alma fırsatını getirir... Sonra ne mi oluyor? Ağır çekim eşliğinde kameraya doğru yürüyorlar, birbirlerinin anneleriyle ilgili soğuk espriler yapıyorlar, sağa sola ateş ediyorlar ve psikopat olduğuna inanmamızı istedikleri kıyırarak bir kötü adama ulaşmaya çalışıyorlar..

Giderek daha sık karşımıza çıkmaya başlayan bu tarz avantür aksiyonların, 1980'lerde sürüsüne bereket olan Chuck Norris filmlerinden farkı, daha şık ve cilalı çekilmiş olmaları. Nitekim "Kaçaklar"ın başındaki ve sonundaki aksiyon sahneleri işçilik anlamında ne kadar parlak olurlarsa olsunlar, içeriğin zayıflığını ve alttan alta verilen "iyi amaçlar için (kime göre?) kullanılırsa şiddet iyi bir şey" mesajını örtmekten yine de çok uzaktalar... [1]

"Star Trek" ve "Avatar"ın Hollywood'a hediyesi Zoe Saldana, filme estetik bir katkı sağlıyor...

"Sleepers" ve "Rush" gibi karanlık filmlerde sevdiğimiz Jason Patric kendisine hiç uymayan bir rolde sırtıyor....

KIYAMET MELEKLERİ

ORJİNAL ADI Legion

YÖNETMEN Scott Stewart

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 100 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Sony)

SONUNDA İNSANOĞLUNDAN SITKI Sıyrılan Tanrı, 2010'a evlatlarını yeryüzünden temizleyip yeni bir başlangıç yaparak girmeye karar verir. (Sigarayı bırakmak, rejime başlamak filan gibi bir yeni yıl kararı işte.) Kiyamet, yedi mühür, mahşerin dört atlısı teferruatıyla uğraşmak yerine, binlerce meleği dünyaya salıp bir insan avı başlatır. Asi meleğin Tanrı'ya karşı tek başına insanlığı kurtarmaya çalışması, Tanrı'nın "Şeytanın Ölüsü"nden (The Evil Dead) fırlamış gibi görünen zombiye dönmüş insanları pis işlerine alet etmesi fikrinde aslında nasıl da malzeme var! Peki "Kiyamet Melekleri" ne yapıyor? Az sonra ölecek bir dolu karakterin hikayesini anlatıyor. Uzun ve anlamlı bakışmalarla ara verilen sıkıcı hikayeler... Sanki "Bilgisayar ürünü pahalı sahnelerden ne kadar kurtarsak o kadar yanımıza kâr" diye düşünülmüş hikayeler. Tempoyu düşüren diyaloglar dümdüz, dünyanın umudu 'bebeği koruma' teranesi "Yokedicici"den (The Terminator) çalıntı ve kast sevimsiz. "Kiyamet Melekleri" hakkındaki en eğlenceli şey, bir düşmüş melek rolündeki Paul Bettany'nin, önceki filminde Charles Darwin'i canlandırmış olması! **Aycan Çevik**
* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 27. sayımızda bulabilirsiniz...

Aksiyon, özellikle dünyayı kurtaracak bebeğin annesine saldıran zombiler, yalan yok, gerçekten eğlenceli.

Dennis Quaid'i berbat filmlerin kötü oyuncusu olarak görmek, içimizi acıtıyor.

PERS PRENSİ: ZAMANIN KUMLARI

ORJİNAL ADI Prince Of Persia: The Sands Of Time

YÖNETMEN Mike Newell

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 111 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Disney)

VİDEO OYUNLARI ALEMİNİN

Vefsanelerinden "Pers Prensi"ni beyazperdeye taşımak iyi bir fikir gibi görünebilir, ancak bu alana giren yapımların 'alçak sürüldüğü' düşünüldüğünde soru işaretlerine boğulmak da kaçınılmazlaşır. Yönetmenin Mike Newell olması, aslında bu adaptasyon için bir miktar umutlanmamızı sağlamıştı. Sonuca baktığımızda umudun yerini epeyce sıkıntılı bir izleme süreci aldı. Fantastik yapısı ve aksiyonuyla seyre değer bir çaba gibi görünse de, 'bir adım sonrasını merak ettirme' eksikliğinden doğan bir 'gevşeklik' söz konusu yapımda. 'Şişirilmiş' Gyllenhaal ve güzelliği değilse de oyunculduğu tartışılır Arterton'ın önderliğindeki oyuncu kadrosu da filme hizmet etmekten uzak bir görüntü çiziyor "Pers Prensi"nde. Standart bir performans sergileyen Ben Kingsley de bu görünüme ayak uyduruyor. Ufak tefek 'sıçrama tahtaları'na sahip olsa da bunları yeterince iyi değerlendiremeyen bu çalışma, Mike Newell filmografisi içinde unutulup gitmeye aday filmlerden biri olacak kuşkusuz. **Murat Özer**
* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 30. sayımızda bulabilirsiniz...

Richard Coyle, Tus'u canlandırırken diğerlerinden daha 'fantastik' bir sonuca ulaşmayı başarıyor.

Molina da tıpkı Kingsley gibi 'şablon' bir karakteri standardın altında kalan bir çabayla canlandırıyor.

ÖRNEK AİLE

ORJİNAL ADI The Joneses

YÖNETMEN Derrick Borte

YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 92 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Kanal D Home Video

HOLLYWOOD'UN AMERİKAN AİLESİNİ

Hkutsamasından öteden beri şikayet edilir. İşin aslı, aile üzerinden sistem eleştirisi de pek o cenahta alışık olduğumuz bir şey değil. "Yaşamın Renkleri" (Pleasantville) gibi istisnalar hariç tabii...

"Örnek Aile" de, küçümsenmemesi gereken bir işe soyunuyor ve üst orta sınıf bir Amerikan ailesinin tüketim alışkanlıkları üzerinden tüm bir sistemi alaşağı ediyor.

Kabul, bir noktadan sonra filmin üslubu hayli naif sulara meylediyor ama gene de, hele ki içinde bulunduğumuz iklimde, "Örnek Aile" gibi bir filme rastlamak insanı şaşırtıyor.

Sistemin, ihtiyacın olsa da olmasa da tüketmeye dayalı çürük temeli, "Örnek Aile"de de görüyoruz ki, yıkılmaya namzet. O sırada tüketicinin gözü öylesine perdeleniyor ki, altındaki ekonomik zeminin çatırdadığını bile farkedemiyor. Jones Ailesi açıkça sizi ürettiğinden çok tüketmeye zorlayan sistemin sizin sırtınızdan semirmeye hazır 'çakalları'.

Öbür tarafta, film öykünme, haset, gıpta gibi kavramlarla da meşgul ki, oralarda da kayda değer cümleler kuruyor.

Burçin S. Yalçın

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 35. sayımızda bulabilirsiniz...

Filmin oyunculukları genel olarak iyi. Evet, evet, Demi Moore bile!

Bayan Jones'un finaldeki dönüşümü çarçabuk ve fazlasıyla 'romantik' bağlanıyor.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

5

1

3

3- İnsanlar Yaşadıkça (From Here To Eternity)

AŞKTAN DA ÜSTÜN bölümümüzde "Aşıklar"la (The Swimmer) havuzdan çıkmayan Burt Lancaster, bu Fred Zinnemann klasiğinde de mayosuyla boy gösteriyor. Deborah Kerr'la sıkı fıkı olduğu kumsal sahnesiye antolojilerdeki yerini uzun yıllar önce aldı, zaman geçtikçe de sağlamlaştırdı.

4

1 - Due Date

"Felekten Bir Gece"nin (The Hangover) yönetmeni Todd Phillips'in taze çalışması, Robert Downey Jr ve Zach Galifianakis'i buluşturan bir yol filmi. Sinemacının "Geyik Muhabbeti"yle (Road Trip) türe yatkınlığı düşünülürse, buradan da iyi bir şeyler çıkacağını öngörebiliriz.

2- Şeytanı Gördüm (I Saw The Devil)

"Karanlık Sırlar" (A Tale Of Two Sisters) ve "Acı Tatlı Hayat"ın (A Bittersweet Life) Güney Koreli üstat yönetmeni Kim Ji-woon, 8-14 Ekim arasını rezerve eden filmekimi'nde yeni filmiyle uçuracak bizleri. Kaçırırsanız, çıkışı olmayan bir yola girmişsiniz demektir!

4- Onat Kutlar (1936 - 1995)

Sinematek'in kurucularından Onat Kutlar, edebiyat ve sinema dünyamızın ustalarındandı. Yazar, senarist, eleştirmen, düşünce adamı kimlikleriyle kendinden sonraki kuşakları da derinden etkileyen Kutlar, bombalı saldırıda hayatını kaybettiğinden 59 yaşındaydı.

2

5- Michael Caine

'Çok özel' bir aktör tanımlamasını hak eden birkaç oyuncudan biri Michael Caine. Her an uyuyacakmış gibi duran görüntüsüyle oynadığı her filmi olduğundan ötelere taşıyan oyuncu, abuk sabuk filmlerde de oynamıştı vaktiyle. Kendi deyimiyle Londra yakınlarında bir şatoda yaşıyor olmasının bedeliydi belki de bu!

sinemada uyananların dergisi

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

100.

ÖZEL SAYI KASIM'DA

www.altyazi.net

“ Küçükken aile toplantılarında bir köşeye çekilir, saatlerce uslu uslu otururdum. Olup bitenleri izlerdim. Bu sayede iyi bir gözlemci oldum. ”

Alfred Hitchcock